

Baraba

Costache Ioanid

Ai auzit vreodata, prietene, de Mine,
pe cind in largul lumii cutreerai semet
pe cind, cu lanci si scuturi, cohortele straine
te cautau sa-ti ceara al vietii tale pret?

Ai auzit vreodata, prietene, de Mine,
cind floarea tineretii isi scutura podoaba?
Ca sa te scap de lanturi, de moarte, de rusine,
Eu am murit pe cruce, in locul tau, Baraba...

Eu rasadisem pacea, tu semanai furtuna.
Si pe-amindoi multimea ne-a pus pe un cintar.
Minciuna cea din umbra alese-atunci minciuna,
tilharii cei cu vaza cerura pe tilhar.

Puteam sa sbor din lume, satul de-a ei urgie.
Si-atunci multimea oarba te-ar fi cerut degeaba.
Dar M-am gindit la tine, privind spre vesnicie,
Si am murit pe cruce, in locul tau, Baraba...

Te chem si astazi: Vino si vom strabate norii!
Te-am cautat cu lacrimi prin spini si bolovani.
Dar vremea e tirzie. Mijesc pe dealuri zorii.
Si ceru-ntreg te-asteapta de doua mii de ani.

De-ai sti ce neagra noapte si ce adinc fierbinte
va fi... cind suferinta nu va cunoaste graba...
Vei plinge totdeauna si-tii vei aduce-aminte
ca am murit pe cruce, in locul tau, Baraba!